

[M. C. Jensen.]

kunne indstille sig til en af de i de to Love nævnte Eksaminer.

Der har for saa vidt været Enighed om Lovforslaget i det høje Folketing, som alle Partier har stemt for det. Alle har været enige om, at Lovforslaget betyder en Forbedring af den nuværende Lovgivning paa dette Omraade, men der er dog fra et enkelt Partis Side stillet Forslag om en anden Affattelse af Bestemmelsen i § 2 angaaende det Samraad, Ministeren skal træffe med visse Organisationer. Der var dog fra Flertallets Side ikke Stemning for at gaa til denne Ændring, og jeg for mit Vedkommende synes heller ikke, den har meget med Sagen at gøre. Saadan som jeg forstaar Lovforslaget, tales der i denne Paragraf kun om, hvorledes Pengene skal anvendes, paa hvilken Maade, i hvilken Udstrækning de skal anvendes til Støtte for denne eller hin Form for praktisk Uddannelse, medens jeg gaar ud fra som givet, at Spørgsmaalet om, hvor stor Uddannelse Sømændene skal have for overhovedet at komme paa en Skole eller for at kunne indstille sig til Eksamen, altid maa ligge i Rigsdagens Haand. Hvad enten det drejer sig om Bestemmelserne i Loven om Navigationsundervisning eller i Loven om Sønering, er det dog altid Rigsdagen, der afgør, hvor omfattende en praktisk Uddannelse der skal fordres ved Siden af den rent teoretiske. Jeg synes derfor ikke, man skal lægge saa stor Vægt paa dette Spørgsmaal, og jeg synes tillige, det er rimeligt, at det alene er de Organisationer, der skal indbetale disse Penge, som faar Medbestemmelsesret med Hensyn til, hvorledes de skal anvendes.

Efter min Mening har Lovforslaget faaet en Affattelse, som man kan være tilfreds med, og jeg skal da ogsaa paa mit Partis Vegne anbefale det til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Albert Jensen: Det foreliggende Lovforslag er jo ikke af noget større Omfang, men da det indeholder en lille Lettelse for de mest betrængte indenfor Skibsfarten, kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale det til Vedtagelse her i Tinget.

Der har i det andet høje Ting — saaledes som ogsaa den ærede foregaaende Taler var inde paa — været ført en Del Forhandlinger om Affattelsen af § 2, men medens den ærede Ordfører for Venstre ikke mener, det er nødvendigt at foretage nogen Ændring, er jeg af den modsatte Mening. Jeg synes ikke, det er rigtigt, at den

Klasse, som er den største indenfor den søfarende Stand, nemlig Sømændene, udelukkes fra at have nogen som helst Medbestemmelsesret med Hensyn til Anvendelsen af de Midler, der indgaar i Henhold til Loven. Jeg vil derfor anbefale, at vi optager det Ændringsforslag, der har været stillet i det andet høje Ting, og giver § 2 en Tilføjelse, saaledes at den sidste Passus i Paragraffen kommer til at lyde:

„De nærmere Regler herom fastsættes af Ministeren for Industri, Handel og Søfart efter Samraad med de ledende Organisationer for Skibsredere, Skibsførere, Styrmand og Sømænd.“

Jeg vil ikke forlange Lovforslaget i Udvalg, da det drejer sig om saa lille et Spørgsmaal, men jeg vil til anden Behandling stille Forslag om, at der gøres denne Tilføjelse til § 2.

Hermed skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i det høje Ting.

Lange: Det foreliggende Lovforslag har to Hovedbestemmelser, hvoraf den ene findes i § 3 og gaar ud paa at ophæve den Konsulatafgift, der nu betales af Skibene, medens den anden findes i § 1 og gaar ud paa, at der indføres en Tonnageafgift, hvis Indtægt skal anvendes til praktisk Uddannelse af Søfolk.

Om Konsulatafgiften kan man vel sige, at den altid fra Søfartens Side har været betragtet som en Uretfærdighed, som man kun kunde opfatte som en Særskat paa Søfarten. Forholdet er jo ikke det, at alene Skibsfarten har Nytte af Konsulattjenesten. Man kan sige, at i Virkeligheden alle andre Erhverv ogsaa har Nytte af den, og at det derfor var naturligt, at Skibsfarten betragtede denne Afgift som en Særskat. Vikan tiltræde, at Konsulatafgiften ophæves, men samtidig indfører man jo en ny Særskat. Man kan naturligvis ikke være i Tvivl om, at de, der skal betale Skatten, ønsker at faa eftergivet en Skat paa 300 000, naar de kan slippe med at faa indført en ny Skat paa 100 000 Kr. Men principielt maa man sige, at ogsaa dette er en Særskat. Jeg tror imidlertid efter de Oplysninger, jeg har, at Skibsfarten er særdeles villig til at paatage sig denne Særskat, og naar det er Tilfældet, er det, fordi Søfarten gerne vil bidrage til Fremme af det Formaal, Pengene skal bruges til, nemlig Uddannelse af Søfolk til Styrmand og Skibsførere. Vore Skibsførere og Styrmand er jo ansete for deres Dygtighed og nyder særdeles megen Respekt i Udlandet. Man kan sige, at de maaske mere end nogen